

full

D I O C E S À

S O L S O N A | V I C

Mes de novembre, mes dels difunts

La mort és el teló de fons de la nostra vida, un final sempre inquietant i inexorable. Tanmateix, la nostra fe, en paraules de sant Pau, ens il·lumina sobre aquest misteri: *Si hem mort amb Crist, creiem que també viurem amb ell* (Rm 6,8). Pel baptisme, estem marcats per aquesta «vida nova» que no és altra que la de Crist ressuscitat.

La tradicional visita als cementiris, aquests dies, com a cristians ens hauria de fer pensar sense por en el misteri de la mort i ajudar-nos a conrear la vigilància que ens prepara per a la nostra mort amb la màxima serenitat. Meditem sobre la mort i meditem sobre el futur; només el cristià pot pensar en el futur, en el que ens espera en el «més enllà».

Tradicionalment amb el nom de «novíssims» l'Església ens convida aquest mes a meditar sobre la mort, el judici, l'infern, el purgatori i el cel; noms amb què la tradició cristiana designa el nostre destí després del nostre peregrinar terrenal. L'estiu de l'any 1999, el beat Joan Pau II va dedicar tres catequesis a parlar dels novíssims, amb un llenguatge nou que va causar sorpresa. Un rotatiu, parlant d'aquestes catequesis i les de Benet XVI, titulava irònic: «El Papa conclou la reforma de l'eternitat», obviant que les catequesis estaven ben arrelades en la tradició cristiana. Les pròximes setmanes recuperarem en el *Full* aquestes tres catequesi de Joan Pau II.

Diumenge XXXI de durant l'any | Cicle C

Lectura del llibre de la Saviesa (11,23-12,2)

Senyor, el món tot sencer davant vostre és com un gra que tot just inclina la balança, com un esquitx de rosada que cau a terra al matí.

Justament perquè ho podeu tot, us apiadeu de tothom, i dissimuleu els pecats dels homes perquè puguin penedir-se. És que vós estimeu tot allò que existeix i no abomineu res d'allò que heu creat, ja que no heu fet res sense estimar-ho.

Com persistiria res si vós no ho volguéssiu? Què continuaria existint si no rebés la vostra invitació? I vós, Senyor que estimeu la vida, tot ho planyeu, sabent que tot és vostre, ja que el vostre alè immortal és present a tots [...].

Salm responsorial (Salm 144)

Beneiré el vostre nom per sempre,
Déu meu i rei meu.

Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Tessalònica (1,11-2,2)

Germans, sempre preguem per vosaltres, demanant que el nostre Déu us faci dignes de la vocació cristiana, i amb el seu poder dugui a terme tots els bons propòsits i totes les obres que la fe us inspira. Així el nom de Jesús, nostre Senyor, serà glorificat en vosaltres, i vos-

altres en ell, per la gràcia del nostre Déu i de Jesucrist, el Senyor.

Pel que fa a l'adveniment de Jesucrist, nostre Senyor, i la nostra reunió amb ell, us preguem, germans, que no perdeu el seny ni us alarmeu, encara que una suposada revelació de l'Esperit o una dita o carta que passés com si fos nostra anunciessin que el dia del Senyor és imminent.

Lectura de l'evangelí segons sant Lluc (19,1-10)

En aquell temps, Jesús anà de pas a Jericó. Un home que es deia Zaqueu, cap de cobradors d'impostos i ric, intentava de veure qui era Jesús, però la gentada li privava la vista, perquè ell era petit d'estatura. Llavors, per poder-lo veure, corregué endavant i s'enfilà en un arbre al lloc on Jesús havia de passar. Quan Jesús arribà en aquell indret, alçà els ulls i li digué: «Zaqueu, baixa de pressa, que avui m'he de quedar a casa teva.» Zaqueu baixà de seguida i el rebé tot content. Tothom qui ho veié criticava Jesús i comentava el fet que s'hagués quedat a casa d'un pecador. Però Zaqueu es posà dret i digué al Senyor: «Senyor, ara mateix dono als pobres la meitat dels meus béns, i a tots els qui he defraudat, els restitueixo quatre vegades més.» Jesús li digué: «Avui s'ha salvat aquesta casa, ja que aquest home també és un fill d'Abraham. És que el Fill de l'home ha vingut a buscar i a salvar allò que s'havia perdut.»

2

full

«Corregué endavant i s'enfilà en un arbre» | Mn. Marc Majà i Guiu

L'avarícia, que és com una de les branques fortes que surten del tronc de l'egoisme, és enganyosa. L'avarícia es presenta sempre a si mateixa com una cosa positiva: cal acumular béns per a poder estar preparat quan arribin moments de precarietat econòmica i, també, per a poder viure amb una certa comoditat. El problema és que aquest *reclam* que ens adreça l'avarícia («cal acumular béns») acaba essent una trampa: el que inicialment és un servei a la persona (els béns han d'ajudar a superar les precarietats i també a viure còmodament) finalment esdevé una esclavitud (tot l'home acaba sotmetent-se a l'única finalitat d'acumular béns).

Quantes vegades l'ésser humà ha fet experiència d'aquest engany? Quantes vegades ens hem sentit

buits, tristos, enganyats, quan finalment hem aconseguit posseir quelcom que havíem buscat amb deler?

Zaqueu era un home que s'havia deixat portar per l'avarícia. Era «cap de cobradors d'impostos i ric». Tanmateix, això no el devia omplir. Per aquest motiu, quan sentí dir que Jesús era a Jericó, «per poder-lo veure, corregué endavant i s'enfilà en un arbre al lloc on Jesús havia de passar». La curiositat per conèixer aquell personatge i la buidor que Zaqueu sentia dins seu el van empènyer a fer el que calgués per poder veure Jesús. I aquesta empenta serà el detonant que provocarà el trobament entre Zaqueu i Jesús, la porta d'entrada de la salvació a la seva casa.

Quin intercanvi tan gran!

I tornarà gloriós a judicar els vius i els morts | Romà Casanova, bisbe de Vic...

En el nostre credo, després de confessar la mort, resurrecció i ascensió de nostre Senyor Jesucrist, afirmem el seu adveniment, ple de glòria, a la fi dels temps per a judicar els vius i els morts; així com també la seva reialesa sense fi. El que l'àngel va dir a Maria en l'anunciació respecte al seu fill —*el seu regnat no tindrà fi* (Lc 1,33)— fou incorporat al nostre credo.

La reialesa de Jesucrist va unida al seu judici universal. Jesús és el jutge de tots els homes, perquè ell és el Senyor del món i de la història. I això té una doble significació. Per una part, és una crida a la responsabilitat. Déu ens ha creat lliures; encara més, en la seva amorosa misericòrdia ha volgut rescatar-nos del poder del pecat i donar-nos, al preu de la mort del seu Fill unigènit, el do de la llibertat dels fills de Déu. Però aquesta llibertat no ha de ser mai mal entesa, sinó que ha de ser viscuda amb la responsabilitat del qui ha rebut un do i l'ha de fer fructificar. La llibertat no pot ser mai un pretext per al mal. La llibertat ens ha estat donada per al bé, per a viure en la veritat i l'amor. El bé que fem o el que deixem de fer no és pas indiferent als ulls de Déu, com tampoc en la veu de la consciència. Cadascun dels homes que forma la humanitat ha de donar comptes a Déu del bé i del mal que ha fet.

En moltes esglésies medievals es troba l'escena del judici final damunt la porta; de tal manera que, acabada la celebració, en sortir del temple, tothom

recordés que les accions de la vida quotidiana també haviem de ser expressió del que s'hi havia viscut. La mirada paternal de Déu acompanya la nostra vida. La senyoria de Crist no es manifesta solament en la litúrgia, sinó en tota la vida dels homes.

També la confessió de la reialesa de Crist omple el cor del creient d'esperança. El Senyor del món i de la història ho veu i ho sap tot, àdhuc el que és secret. Jesús, mort i ressuscitat, és el Senyor de la història i el jutge de mirada clara, amorosa i misericordiosa. Tota realitat, encara que molt petita, viscuda en el més pregon del cor, viscuda en la vida senzilla de cada dia, en l'anonimat dels vertaders adoradors i estimadors del Pare; aquesta realitat és visible al Jutge universal. I a l'inrevés, tot el mal dels poderosos del món al llarg dels segles, dels qui no han tingut la mirada del cor que veu al germà que està en la necessitat, dels qui han oblidat que l'altre és una persona amb la seva dignitat; tot aquest mal, el Senyor el té en compte per fer la justícia amorosa i posar en el lloc que pertoca els petits i humiliats de la història.

La fe cristiana omple de responsabilitat i esperança el cor del creient, tot confiant en l'amor de Déu que mai no abandona la humanitat que ha creat i que es manifesta sempre misericordiós. És aquest el Jutge universal, el qui manifesta el foc inextingible de l'amor misericordiós. Amb ell i solament amb ell podem dir: Amén.

Agenda litúrgica de la setmana

3 ■ Diumenge XXXI de durant l'any / Cicle C. Sant Martí de Pòrreres, religiós (1579-1639). Sant Ermengol, bisbe (†1035). Sant Pere Almató, màrtir (1830-1861). Santa Sílvia, laica (s. VI).

Lectures: Saviesa 11,23-12,2 / Salm 144 / 2 Tessalonicencs 1,11-2,2 / Lluç 19,1-10

Litúrgia de les hores: Setmana III

4 □ Dilluns. Sant Carles Borromeu, bisbe (1538-1584). Sant Eimeric, laic (1007-1031).

Lectures: Romans 11,29-36 / Salm 68 / Lluç 14,12-14

5 ■ Dimarts. Sant Zacaries i santa Elisabet (s. I).

Lectures: Romans 12,5-16a / Salm 130 / Lluç 14,15-24

6 ■ Dimecres. Sant Sever, bisbe i màrtir (s. VII). Sant Lleopard, monjo (†559).

Lectures: Romans 13,8-10 / Salm 111 / Lluç 14,25-33

7 ■ Dijous. Sant Ernest, bisbe (†1148). Sant Fortià, màrtir. Beat Francesc Palau prevere (1811-1872).

Lectures: Romans 14,7-12 / Salm 26 / Lluç 15,1-10

8 ■ Divendres. Sant Godofred, bisbe (1066-1115).

Lectures: Romans 15,14-21 / Salm 97 / Lluç 16,1-8

9 □ Dissabte. La Dedicació de la Basílica del Laterà (s. VI). Sant Teodor, màrtir (†304).

Lectures: Ezequiel 47,1-2.8-9.12 / Salm 45 / Joan 2,13-22

10 ■ Diumenge XXXII de durant l'any / Cicle C. Dedicació de la catedral de Solsona. Sant Lleó el Gran, papa i doctor de l'Església (s. V). Sant Andreu Avel·lí, prevere (1521-1608). *Lectures:* 2 Macabeus 7,1-2.9-14 / Salm 16 / 2 Tessalonicencs 2,16-3,5 / Lluç 20,27-38

Del Port de la Selva a Sant Jaume de Lleida | Manel López Ceballos

El 22 de juliol, dia de santa Magdalena, sortírem a tres quarts de sis de la matinada de la parròquia de Sant Sadurní de Noya (Bages) en direcció al Port de la Selva (Alt Empordà) un grup de joves que ens endinsàrem en l'aventura de fer el camí de Sant Jaume català. Érem en Miquel Àngel, en Guillem, el Rares, el Gerard i el narrador d'aquest article.

Arribàrem a dos quarts de vuit a la badia del Port de la Selva; hi havia gent dormint amb sacs a la riba; ens férem una foto de grup amb la mar tranquil·la; la mateixa mar que contemplaven els pelegrins medievals un cop arribaven a aquesta platja, que per cert no tornarien a veure fins que arribessin a Finisterre. Un cop acomiadats del pare d'en Gerard, que ens havia portat, iniciàrem la imponent pujada d'asfalt en direcció cap al monestir romànic de Sant Pere de Rodas.

Un sorprenent missatge d'un conductor

A mig camí, ens ve un cotxe blanc a tota velocitat, derrapant i frenant al nostre costat. Ens espantàrem, perquè no sabíem què passava... A la fi, surt un home d'uns seixanta anys, amb uns quants cabells que li coronen la calba, i ens explica que és gallec i ens demana si estem fent el camí de Sant Jaume. Li contestem afirmativament i ens diu que ho havia deduït per la petxina que dúiem a la motxilla i per algú que portava alguna gorra amb l'eslògan de «Santiago». Tot seguit ens diu que no sabem la sort que tenim de fer el camí de Sant Jaume i després ens demana si li deixem dir unes reflexions. Li contestem que sí i ens respon: «Us diré cinc punts que us convido a tenir en compte:

1. El camí de Sant Jaume és màgic. Al llarg del camí trobareu diferents esglésies, capelles, ermites etc. Sigueu creients o no, atureu-vos-hi en silenci i escolteu la veu de Déu. Us omplirà d'alegria, de força, de pau...

2. El camí de Sant Jaume català el fa poca gent, no trobareu tanta gentada com si féssiu els diferents camins de Sant Jaume de Galícia, com el camí del Nord. Això implicarà que confieu en el grup, que sigueu solidaris, despresos, que cultiveu l'amistat autèntica, és a dir, que descobriu l'amor autèntic, que és reflex de l'amor de Déu.

3. Fer el camí de Sant Jaume comporta sacrificis, patir incomoditats, tenir butllofes, tendinitis, etc. Totes aquestes dificultats i sacrificis ofereu-los pels altres; farà que sortiu de vosaltres mateixos, del vostre egoisme i que el camí es converteixi en una pregària oferta als altres.

4. D'altra banda, tindreu moltes estones de silenci que us permetran de trobar-vos a vosaltres mateixos. També tindreu espais de contemplació, on descobrireu què cal saber veure bé, en profunditat. Això us permetrà de contemplar la bellesa natural d'una sortida o una posta de sol, extasiar-vos davant la bellesa natural d'una fageda o, en definitiva, contemplant qualsevol paisatge natural, descobrint-hi la petja de Déu.

5. El camí de Sant Jaume, essent com és una metàfora de la vida, té sempre una fita. Tot camí autèntic té una fita; altrament no és un camí. En el vostre cas la fita a assolir és Sant Jaume de Lleida.

Recorregut per terres gironines

Seguidament, l'estrany personatge que trobarem ens deixarà i nosaltres continuarem el nostre recorregut. Passarem per Santa Elena. Des del cim de la muntanya contemplàvem les restes del castell, i a la tarda vàrem arribar a la parròquia de Sant Pere de Figueres, al costat del museu Dalí, on ens quedàrem a dormir. L'endemà arribàrem, a la tarda, a Cervià de Ter, on el rector ens preparà espai per a dormir al poliesportiu del poble, on trobarem unes noies que patinaven. Al matí ens despertà a les quatre inoportunament l'alarma. L'apagàrem ràpidament i ja ens llevàrem per seguir la ruta. Passarem per Girona, contemplant les diferents deveses. Arribàrem a Bescanó. Ens refrescàrem al safareig públic. En la següent etapa arribàrem a Sant Feliu de Pallerols, on dormirem a la rectoria, convertida amb una casa de colònies

amb tots els serveis. El dia següent seguirem la via del carrilet des de les cinc del matí i veïrem exultants el miracle del naixement del nou dia.

Pas pel bisbat de Vic

Vàrem arribar a Sant Esteve d'en Bas per a passar pel terme parroquial de Sant Andreu de Pruit i, per tant, començàvem el bisbat de Vic. Pujàrem per l'antic camí ral d'Olot a Vic, és a dir, el camí de les Marrades, tot un túnel cobert d'arbres, roures, faigs, etc. A mitja pujada trobarem una deu d'aigua cristal·lina i fresca en una pica rodona; al damunt hi havia un pessebre col·locat per algun centre excursionista. Ens refrescàrem i més tard vàrem arribar a la masia del Colomer, on ens oferiren aigua fresca. Dinàrem a Cantonigròs. Havent dinat férem la migdiada sota un roure. A les tres continuàrem pel camí ral fins a Santa Maria de Corcó, passant pel pont romànic, on ens aturàrem en un bar. Dintre del terme parroquial de Roda de Ter, una dona ens aturà i ens digué que, quan arribéssim a Sant Jaume, preguéssim per la seva filla que estava malalta. Amb això ens adonàrem que el pelegrí no solament rep, sinó que també ha de saber donar, si més no esperança, raons de l'esperança, pintar somriures... Arribats a Roda de Ter ens acolliren molt afablement a la parròquia.

L'endemà continuàrem i accedírem a la nostra catedral de Vic, on segellàrem la credencial. Vàrem arribar a l'entrada del poble de Santa Eulàlia de Riuprimer i seguirem per camins de boscos i ens adonàrem que ens havíem quedat sense aigua. Utilitzant tècniques de supervivència, agafàrem aigua corrent d'un rierol. Exhausts, arribàrem al monestir de l'Estany, on ens quedàrem a dormir a la rectoria. La nostra següent etapa, de 48 km, era arribar a Manresa, cosa que s'esdevingué a les vuit del vespre. Hi restàrem tres dies de descans.

El dijous dia 1 de juliol reiniciàrem la nostra segona etapa del camí i arribàrem a Montserrat, on tenen el costum d'acollir gratuïtament els pelegrins de Sant Jaume. Abans d'arribar al monestir ens refrescàrem a la font dels Monjos. Al matí, de Montserrat passàrem pel camí dels Degotalls fins a arribar a l'antic monestir de Santa Cecília, Can Maçana i a la una arribàrem a Igualada, on ens acolliren també a la parròquia, en la qual assistírem a la missa de la tarda. El dia següent passàrem per Sant Jaume Sesoliveres. La nostra pròxima destinació fou la Panadella, on ens quedàrem a

dormir a la capella de la Mare de Déu del Bon Viatge. Allí resàrem una avemaria. Cal destacar que en aquesta àrea de servei per a camioners ens deixaren dutxar gratis per ser pelegrins de Sant Jaume.

Del bisbat de Solsona fins a Lleida

La següent parada seria a Tàrraga, ja al bisbat de Solsona, on a les vuit del vespre assistírem a la missa vespertina del diumenge. L'altra etapa seria el Palau d'Anglesola, on el camí transcorria pel canal d'Urgell. La gent ens oferia fruita, verdura, aigua... En aquesta població hi havia una associació d'amics del camí de Sant Jaume que ens atengué molt afectuosament i ens oferí poder-nos quedar al refugi. En el diari del refugi descobrírem que érem el segon grup que fèiem el camí de Sant Jaume català. El primer grup havia fet el camí de Port de la Selva fins a Saragossa el mes de juliol, i nosaltres el segon grup que començàrem en el mes de juliol des de Port de la Selva i a l'agost acabàrem a Lleida. Quedava l'última etapa fins a Lleida. Al llarg del camí trobarem gent que ens desitjava bona sort, camioners que ens saludaven tocant la botzina. Dormírem a la parròquia de Sant Jaume de Lleida, on assistírem a la missa de la tarda. Donàrem una volta per Lleida: visitàrem l'església de Sant Jaume del Romeu, on hi ha la llegenda que explica que l'Apòstol es va clavar una punxa al peu que li impedia de caminar. Els gemecs del seu sofriment van arribar als àngels, que van ajudar-lo amb fanalets de llum. Així sant Jaume es va poder treure la punxa. Cada 24 de juliol, la vigília de Sant Jaume, els nens de Lleida, al vespre, surten amb fanalets encesos i acompanyen una romeria amb la imatge del sant, que recorre el mateix camí que ell va fer per la ciutat. Alhora canten cançons populars relacionades amb aquest esdeveniment: «Sant Jaume ve de Galícia, sant Jaume ve d'Aragó, portant-nos, als fills de Lleida, la fe de nostre Senyor.» Al vespre sopàrem abundantment en un Wook. L'endemà agafàrem el tren cap a Manresa.

Realment, el camí de Sant Jaume ha estat una metàfora de la vida, per a conèixer-se un mateix, donar-se als altres, deixar rastres en el camí i descobrir les petges de Déu. Finalment, voldria donar les gràcies a tots els rectors que trobarem al llarg del camí, que sempre estan al peu del canó i que ens acolliren molt cordialment.

Cloenda diocesana de l'Any de la Fe: diumenge 17 de novembre

El diumenge dia 17 de novembre, a 2/4 de 6 de la tarda, tindrà lloc la cloenda diocesana de l'Any de la Fe a la catedral de Vic. En la mateixa celebració es donarà gràcies a Déu pel do dels 21 beats vinculats a la nostra diòcesi, testimonis heroics de fe. I com que el tema proposat pel Pla Diocesà del present curs és justament «els nostres sants, ahir i avui», és escaient de celebrar l'inici d'aplicació diocesana del Pla Diocesà de Pastoral, curs 2013-14.

Els testimonis de fe de la nostra terra, proclamats beats o sants de l'Església, seran un bon esperó, i alhora intercessors, per a respondre avui a la crida que Déu ens fa a la santedat, ben atents a les necessitats dels temps actuals.

Mossèn Norbert Miracle

Programa d'actes

11:00h. Acolliment al Seminari i pregària inicial.

11:30h. Ponència sobre «Simfonia de santedat: un repte a les necessitats d'avui», a càrrec de Mn. Norbert Miracle. Seguidament es presentarà l'actual curs pastoral i es donaran informacions i materials d'actualitat.

13:30h. Dinar al Seminari (preu: 10 euros adults, 8 euros nens).

17:30h. Celebració de l'eucaristia a la catedral, presidida pel nostre bisbe, Mons. Romà Casanova i Casanova.

Participació en les Jornades de Delegats de la Pastoral del Trànsit

Els dies 7-10 d'octubre ens vam reunir a Madrid els delegats diocesans i agents col·laboradors que treballem en aquest àmbit, en unes intenses «Jornades anuals de Pastoral del Trànsit», per reflexionar i cohesionar-nos en aquest camp pastoral.

Durant aquests dies vam comptar amb la presència propera i amistosa de Mons. Robinson Wijesinghe, responsable del sector de la carretera en el Consell Pontifici de Migracions, en la primera estada que feia al nostre país. Va quedar gratament sorprès de la tasca feta des de fa cinquanta anys en aquest camp i de les ganes que tots plegats hi posem a continuar sembrant en aquest sector on milers i milers de feligresos es troben involucrats.

També vam visitar la seu central de la *Dirección General de Tráfico*, on fórem rebuts pel sots-director, en absència de la directora, Maria Seguí, i poguérem rebre les oportunes explicacions i detalls sobre el funcionament diari de tot un món de persones i mitjans tècnics i humans, desconeguts per la gent de carrer, que ens permeten de viatjar tranquils sabent que vetllen sempre per nosaltres i davant qualsevol adversitat rebrem els auxilis necessaris. Finalment, cal destacar que vam visitar, celebrant-hi l'eucaristia, la capella de la Conferència Episcopal Espanyola i també a la cripta de la catedral de l'Almudena.

Mn. Pere Roig, delegat diocesà de Pastoral del Trànsit

Beatificacions de l'Any de la Fe

Acabem avui aquest senzill repàs dels beats vinculats a la diòcesi de Vic, testimonis de llum, de coherència i de fe. Tindrem ocasió de donar gràcies per la seva beatificació el diumenge 17 de novembre en la solemne eucaristia a la catedral amb motiu de la clausura de l'Any de la Fe.

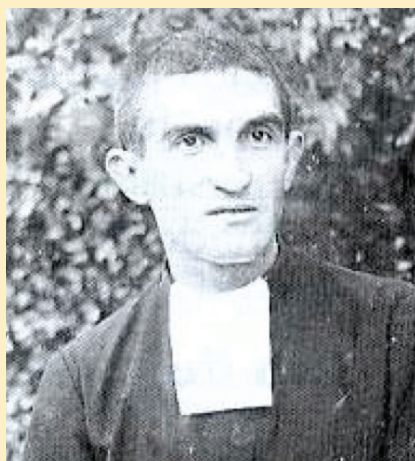

Beat Máximo Aranda Modrego

Gallur (Saragossa), 1907 / Barcelona, 1936

Nascut el 3 de setembre de 1907 a Gallur (Saragossa). En 1919 va ingressar al Seminari Marista de Vic i en 1924 emeté els primers vots. Fou destinat a les comunitats de Barruelo, Villafranca (Navarra), Larache (Marroc) i, l'agost de 1934, al Seminari Marista de Vic. Amb molta predisposició per a la música, destacava per ser emprenedor i decidit i bon formador. Tant és així que, quan el Comitè va incautar-se del Seminari Marista i va traslladar els estudiants a la Casa Caritat, aquest germà es va fer passar per voluntari per entretenir i fer estudiar o donar classes de música als joves. Era una excusa per a no deixar-los sols, malgrat el risc que corria. Va viure a Vic fins que

el Comitè li va dir que prescindien dels seus serveis com a voluntari. El 6 de setembre de 1936, a Barcelona, un grup de milicians el va arrestar i, aprofitant la nit, el van portar a un lloc ocult i el van matar. Al cap de dos dies el germà Moisès (superior) va identificar el seu cadàver a l'Hospital Clínic de Barcelona.

Beat Severino Ruiz Hidalgo

Fuencaliente de Lucio (Burgos), 1907 / la Palma de Cervelló (Barcelona), 1936

Nascut el 5 de novembre de 1907 a Fuencaliente de Lucio (Burgos). En 1930 va ingressar al Seminari Marista de les Avellanes (Lleida) i en 1932 emet els primers vots. Fou destinat a la comunitat de les Avellanes primer i, l'any 1935, a la del Seminari Marista de Vic, d'on fou prefecte. Amb vocació religiosa des de jovenet, va voler seguir els passos dels seus germans i ser marista. De profunda i sincera religiositat, acompanyat d'un caràcter jovial i feliç, es feia estimar de tothom i era bon prefecte. Hi ha testimonis donen fe de la seva presència d'ànim i de valor en les situacions difícils que va haver de

passar. Un company d'aquests dies diu que, quan fou arrestat juntament amb un altre germà marista, es van mirar tranquils i es van dir: «Fins allà dalt; ens mataran. Adéu, fins al cel!» Foren afusellats per milicians a la Palma de Cervelló el dia 1 d'agost de 1936.

A Déu, gràcies! | Anna Lleyda

Durant el dia trobem ocasions ben diverses en què escacau un «gràcies». Aquesta és una expressió de cortesia que utilitzem sempre que volem mostrar agraïment a algú per alguna cosa que ha fet o dit. És un reconeixement al seu obrar en relació amb nosaltres i, encara que a vegades sigui un acte quasi reflex, no deixa de ser un testimoniatge d'agraïment. Donar gràcies és sempre afirmació de la llibertat de l'altre, manifestem alegria per quelcom que hem rebut per voluntat de qui dóna; podria no haver estat així.

Tant *gràcies* com *gràcia* són paraules que signifiquen donar honra per quelcom rebut que ens és bo i agradable; la seva arrel porta afegida alhora una gran família de vocables que parlen de l'alegria compartida, la bellesa i el cant de lloança. No és estrany, doncs, que el do gratuït de Déu l'anomenem gràcia.

Un «gràcies» és infinit, expansiu; reconeix a l'altre el seu obrar, l'afirma en la seva presència davant nostre i, en fer-ho, enalteix Déu pel do del germà. Res del que ens relaciona amb els altres no queda apartat del que ens relaciona amb Déu. L'agraïment fa prendre consciència de tot el rebem i aprofundeix en el coneixement del que som, cosa que genera felicitat. Qui podria rebre i donar les gràcies sempre així? Si ho fem, obrim una finestra d'aire fresc a la nostra realitat i la petitesa quoti-

diana es converteix en la grandesa d'avui. Un acte senzill que enriqueix la convivència, construeix relacions i trasllueix humilitat i grandesa de cor.

A qui més dóna, més hauríem d'agrair, és de justícia. És a Déu a qui més devem agraïment, puix que tot el que som i tenim ve d'ell. Déu ens ha creat per un acte d'amor desinteressant i gratuït donant-nos el do de la vida i no ens ha deixat sols. També ens ha regalat el tresor de la fe i, en Jesucrist, tenim obert el camí de la vida que ens fa fills de Déu i hereus de la felicitat que mai no s'acaba. «Com podria retornar al Senyor tot el bé que m'ha fet?» (Salm 115). Només un gràcies fet vida podria intentar-ho.

Ser agraïts ens obre a la bellesa del que som i vivim, a experimentar el bé de l'altre i la bondat infinita de Déu; a veure els esdeveniments de la nostra vida no com a fets fortuïts que hem d'anar trampejant, sinó com a do de Déu per a fer-nos més fructífers i apropar-nos més a Jesucrist, que vol que tots els homes se salvin.

La gratitud és l'amor reconegut i ens mena a retornar aquest amor. Perquè amor amb amor es paga.

Gràcies!

Dites casolanes | Sebastià Codina

La sogra no es recorda de quan era nora (10)

Ara els vells i els hereus solen viure cadascú a casa seva. Això fa que tot rutlli millor. La convivència, quan hi ha un pilot d'anys per entremig, és un cavall de batalla. Ni els grans saben estar al seu lloc ni els joves estan gaire ben disposats a acceptar les rareses d'aquells a qui les anyades han bastonejat. Cal un xarbot de seny. Es diu que «és llei de vida» i ens quedem tan amples. La vida és un aiguabarreig de goig, dolor, alegries, gaubances i una tirallonga d'«embolica que fa fort».

La sogra no es recorda de quan era nora; el rector, de quan era vicari, i el bisbe, de quan era rector de poble...

Les sogres d'avui són les llampants noies guapes d'ahir, i les noies ufanoses d'avui són les sogres una mica reganyoses de demà. I ningú no pot dir: «D'aquesta aigua no en beuré.»

full diocesà | Solsona i Vic

DIRECTORS:

VIC: Xavier Bisbal
Santa Maria 1, 08500 VIC
Tel. / Fax 93 885 07 09
Correu electrònic:
mitjans-comunicacio@bisbatvic.com
SOLSONA: Júlia Ayala
Plaça Palau 1, 25280 SOLSONA
Tel. 973 48 06 19
C/e: mitjans@bisbatsolsona.cat

EDICIÓ: Mitjans de Comunicació Social de cada Bisbat.

REDACCIÓ: Santa Maria, 1 - 08500 VIC

ADMINISTRACIÓ:

Rda. Camprodon 2, 08500 VIC
Tel. 93 886 15 55 / Fax 93 88919 09
IMPRESSIÓ: Gràfiques Diac,
Ronda Camprodon 2, 08500 Vic

DIPÒSIT LEGAL: 14.355/60